

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ АДАПТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ МУЗИЧНОЇ ОСВІТИ В ПЕДАГОГІЧНОМУ ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

У статті проаналізовано теоретичні засади адаптивного управління якістю музичної освіти в педагогічному вищому навчальному закладі. Виявлено, що якісні підходи до професійного зростання майбутніх учителів музики розглядаються у філософських і психолого-педагогічних дослідженнях як ключові принципи музично-освітніх реформ у ланках вищої освіти.

Ключові слова: управління, музична освіта, якість, вищий навчальний заклад, адаптивне управління.

Проблема управління якістю належить до найбільш актуальних у сучасній теорії освіти. Це зумовлено потребами практики, зокрема різкого нарощування освітнього потенціалу нації, забезпечення конкурентоспроможності випускників загальноосвітніх шкіл і університетів на ринку праці як у межах держави, так і на міжнародному рівні.

Проблеми модернізації управління закладами освіти фактично почали розробляти в Україні тільки впродовж останнього десятиріччя.

Поетапне входження України до світового простору, інноваційні та модернізаційні процеси в освіті виявили наявність істотних суперечностей між потребами часу та реальним станом управління якістю освітнього процесу в навчальних закладах. Я. Яхнін зазначає, що сфера управління освітою, зокрема якістю освітнього процесу у ВНЗ, стала предметом наукового дослідження порівняно недавно [2, с. 53]. Питання підвищення якості освітнього процесу вивчають вітчизняні й зарубіжні науковці: В. Алфімов, Г. Артюх, Т. Боголюб, Л. Даниленко, Г. Дмитренко, Л. Карамушка, В. Крижко, Н. Коломинський, В. Луговий, Є. Павлютенков. Проте на сьогодні ця проблема потребує подальшого аналізу, особливо коли йдеться про управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ.

Відповідно до Національної доктрини розвитку освіти, головне завдання державної політики в галузі освіти України – постійне підвищення її якості відповідно до демократичних цінностей, ринкових засад економіки, сучасних науково-технічних досягнень (Указ Президента України “Про Національну доктрину розвитку освіти” від 17.04.2002 р. № 347/2002).

Актуальність проблеми якості освіти пов’язана, насамперед, з приєднанням України до Болонського процесу (19 травня 2005 р. Берген (Норвегія)), який визначає якість освіти як основу створення європейського простору, передбачає структурне реформування системи освіти, зміну освітніх програм і проведення необхідних інституційних перетворень у навчальних закладах. Кінцевою метою процесу є підготовка конкурентоспроможного фахівця, здатного легко адаптуватися в економічному просторі європейських країн. Якщо раніше функціонування державних установ та організацій в основному базувалось на правових актах, нормативних положеннях, процедурах, стандартних підходах, розроблених організаціями вищого організаційно-правового рівня, то сьогодні вони змушені розробляти власні підходи до управління, які б дали змогу сформулювати відмінні від конкурентів характеристики й позитивний імідж організації.

Мета статті – проаналізувати теоритичні засади адаптивного управління якістю музичної освіти в педагогічному вищому навчальному закладі.

У нинішніх умовах органам управління освітою, наприклад, необхідно виконувати роботу з дослідження ринку з метою оцінювання можливостей надання освітніх послуг навчальними закладами, прогнозування динаміки їх споживання, виявлення конкурентів у цій освітній послугі й на цій основі ухвалення рішення про доцільність її надання.

Ось чому держава як генеральний суб'єкт соціального управління звертається до менеджменту (державний менеджмент) – теорії та практики компетентного (професійного) керівництва бізнесом. Саме менеджмент дає змогу бізнесу не тільки вижити, а й розвиватись в об'єктивно існуючому конкурентному середовищі [1, с. 96].

Необхідність запровадження якісно нових механізмів менеджменту в забезпеченні життєдіяльності державних установ, організацій і їх сталого розвитку зумовлена: підвищенням вимог до державних установ та організацій з боку споживачів послуг; стрімким розвитком управлінських та інформаційних технологій; необхідністю прийняття рішень на основі забезпечення компромісу інтересів різних організацій, громадськості, держави; запровадженням принципів, що визначають залежність установлення обсягів бюджетного фінансування державних установ та організацій від ефективності їх функціонування; необхідністю залучення державними установами й організаціями позабюджетних коштів для свого розвитку та функціонування; проблемою формування ефективних гнучких організаційних структур управління [5, с. 35].

Державна освітня функція існує протягом того ж періоду, упродовж якого на планеті існує державність. Відповідно до Національної доктрини розвитку, освіта визначена “стратегічним ресурсом подолання кризових процесів, поліпшення людського життя, затвердження національних інтересів, зміцнення авторитету та конкурентоспроможності української держави на міжнародній арені” [2, с. 92]. Освіта стає єдиним поліфункціональним комплексом, який через навчання (дидактичну підсистему освіти), виховання (педагогічну підсистему освіти) і розвиток громадян забезпечує різні галузі економіки держави кваліфікованими кадрами, створення нових технологій, наукові дослідження.

Як підкреслює Я. Яхнін, сьогодні виникла потреба переходу до нової парадигми організації суспільства через неможливість відокремлення розвитку людства від планетарного розвитку та дотримання законів існування світу. Треба по-новому визначати кінцеві цілі, завдання, проміжні й кінцеві показники для всіх освітніх підсистем і загальнодержавної освітньої системи в цілому. У світі відбуваються глибинні й об'єктивні процеси формування єдиного освітнього простору, орієнтованого на все світове співтовариство. Зміна етапів цивілізації диктує необхідність зміни парадигми освіти. Існуючу “підтримувальну” освіту має замінити освіта інноваційна [7, с. 66].

Отже, на сучасному етапі традиційна дисциплінарно орієнтована парадигма освіти, що спонукає до механічного засвоєння знань, поступово замінюється проектно-творчою, інноваційною парадигмою, що передбачає не заучування готової інформації, а засвоєння знань у ході спільної навчально-виховної діяльності, у контексті проектування, конструювання, моделювання й досліджень. Зараз Україна – повноправний учасник Болонського процесу. Він ще раз нагадав про те, що освіта почала бути бізнесом у країнах з розвиненою ринковою економікою. Освітні, педагогічні, дидактичні послуги витісняють традиційну освіту, виховання, навчання на ринках цих послуг. Наукове осмислення стратегічних і тактичних завдань подальшого розвитку державного управління, шляхів і способів комплексного ринкового вдосконалення всіх складових його механізму дасть змогу по-новому діяти управлінням освіти. Рівень

наукового управління освітою визначається глибиною пізнання та здатністю дотримуватись у практичній діяльності “вимог” законів і закономірностей управління.

Загальною закономірністю управління є єдність систем управління освітою, яка відображає стабільність внутрішніх зв'язків системи, що визначають її цілісне існування, характер формування й розвитку (закономірність виявляється в єдності інтересів усіх підсистем об'єктів і суб'єктів управління) [4, с. 65].

Відповідність елементів системи освіти один одному як закономірність управління зумовлює появу таких суб'єктів управління, яких В. Даль назвав “освітняни, вихователі й учителі” (або працівники органів управління освітою всіх рівнів, керівники навчальних закладів, викладачі). Ринкові відносини, які проникають і в освіту, зумовили появу наукових розробок з освітнього, педагогічного та дидактичного менеджменту.

Освітній, педагогічний, дидактичний менеджмент як самостійні наукові напрями й нові навчальні дисципліни поки що тільки формуються, не мають єдиного статусу та стандарту. Їх логіка й методологія тільки створюються – вони зростають на рівні вимог суспільства, що трансформуються в цих галузях знань.

Дидактичний, педагогічний та освітній менеджмент стає інструментом реалізації цієї мети в управлінні якістю освітнього процесу. Менеджмент в освіті (освітній менеджмент) – це теорія та практика управління освітою в ринкових умовах, об'єкт якого – процес управління освітніми галузями й районними системами, освітніми округами. Це наукова дисципліна, об'єкт якої – процес управління освітніми системами, а предмет – суперечності, закономірності, відносини процесу управління навчальними закладами та системою органів державного управління цією галуззю, а також умови, що забезпечують розвиток освіти, життєздатність й еволюцію освітніх систем [1, с. 28].

Основні положення щодо обґрунтування закономірностей системи адаптивного управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ наведено у таблиці.

Таблиця

Основні положення щодо обґрунтування закономірностей системи адаптивного управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ

№	Закономірності	Положення
1	2	3
1	Управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ ефективне, якщо впроваджено систему менеджменту якості, яка відповідає вимогам та критеріям міжнародного стандарту ISO 9000	– Оцінка ефективності управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ, формулювання організаційних цілей, ухвалення рішень, спрямованих на створення й утримання конкурентних переваг, здатних забезпечити ефективність діяльності в довгостроковій перспективі; – наявність чітких перспектив розвитку ВНЗ;
2	Діяльність ВНЗ буде ефективною за умови цілеспрямованого управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ	– обґрунтованість місії стратегічного плану, поточних планів роботи; – конкретність прийнятих рішень, їх зв'язок зі стратегією розвитку навчального закладу, наявністю чіткої системи забезпечення виконання управлінських рішень; – відповідність управління ВНЗ сучасним тенденціям теорії та практики управління; – відповідність структури управління ВНЗ стратегії та завданням його роботи;

Продовження таблиці

1	2	3
3	Управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ ефективно, якщо спирається на основні положення стратегічного управління і відповідає місії та завданням університету	<ul style="list-style-type: none"> – розвиток демократичних засад управління, підвищення самостійності структурних підрозділів ВНЗ; – сприяння впровадженню у ВНЗ інформаційних та управлінських технологій; – постійне вдосконалення управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ; – відповідність діяльності ВНЗ тенденціям розвитку вищої освіти в світі
4	Управління ефективно, воно здійснюється з опорою на самоуправління (спрямованого самовпливу) і якщо стратегія управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ включає такі основні етапи: планування, аналіз, організація і контроль	<ul style="list-style-type: none"> – планування управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ; – аналіз управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ; – визначення стратегії управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ; – створення умов для реалізації стратегії; – реалізація стратегії управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ; – контроль та оцінювання реалізації стратегії
5	Адаптивне управління ефективно, якщо здійснюється на основі, перш за все, комплексного підходу, підґрунтям якого є стратегічний, особистісно орієнтований та системний підходи	<p>Стратегічний підхід, який базується на швидкому реагуванні ВНЗ на зміни зовнішнього середовища за рахунок планування, організації та здійснення стратегічних змін, а також контролі за виконанням місії, реалізацією цілей, стратегій та стратегічних пріоритетів. Увага керівництва зосереджується на стратегічному аудиті зовнішнього й внутрішнього середовища, формуванні сценаріїв розвитку, визначенні цілей, стратегічних пріоритетів, місії, стратегічному плануванні, організації реалізації стратегії, стратегічних змін та стратегічному контролі.</p> <p>Проблемно орієнтоване управління передбачає, насамперед, поєднання всіх етапів управлінського процесу в одне ціле та їх координацію з метою підтримання динамічної рівноваги із зовнішнім середовищем і подальшим переходом до цілеспрямованого якісно нового стану освітньої системи.</p> <p>З позицій системного підходу до функціонування освітніх установ, інтеграція, стабілізація і розвиток тих чи інших явищ, процесів і структур, що функціонують в одній сфері, можливі тільки за умови їх організації в єдину систему, компоненти якої взаємодоповнюють один одного, що призводить до появи нових інтегративних якостей та забезпечення високого результату функціонування всієї системи</p>
6	Ефективність управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ тим вища, чим повніше у змісті освіти представлені особливості окремих видів професійної діяльності	Залучення роботодавців до розробки навчальних планів, програм, організації практик, оцінювання ефективності освіти

Продовження таблиці

1	2	3
7	Ефективність управлінської діяльності тим вища, чим вищий рівень професіоналізму особистості та діяльності керівників навчальних закладів	<ul style="list-style-type: none"> – Чітке визначення відповідальності і повноважень усіх суб'єктів управління; – усвідомлення суб'єктами управління важливості підвищення ефективності управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ на сучасному етапі розвитку суспільства;
8	Управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ ефективне, якщо на основі його системного аналізу приймаються відповідні управлінські рішення	<ul style="list-style-type: none"> – скоординована робота всіх суб'єктів управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ; – підвищення рівня самостійності структурних підрозділів; провідної ролі колегіальних органів у прийнятті управлінських рішень; прозорість процедур прийняття управлінських рішень; поширення делегування повноважень; панування демократичного стилю керівництва; чітке визначення посадових обов'язків працівників, які у разі необхідності корегуються; – розвиток демократичних засад управління, підвищення самостійності структурних підрозділів ВНЗ; – постійне вдосконалення управління якістю музичної освіти в педагогічному ВНЗ; – створення умов для самореалізації, повного розкриття професійних можливостей співробітників університету; – розвиток та підвищення професіоналізму суб'єктів управління і їх відповідальності та компетентності у сфері управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ
9	Управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ ефективне, якщо запроваджено систему постійно діючого моніторингу	<ul style="list-style-type: none"> – Розробка комплексу показників, критеріїв ефективності управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ; – моніторинг організаційного забезпечення управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ, моніторинг ефективності управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ, моніторинг ефективності функціонування ВНЗ; – систематизація інформації про стан управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ; – інформаційне забезпечення аналізу й прогнозування стану управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ, вироблення управлінських рішень
10	Управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ тим вища, чим вищий рівень організаційно-управлінського забезпечення якості результату освітнього процесу у педагогічному ВНЗ	<ul style="list-style-type: none"> – Формуванню професійної компетентності майбутніх учителів музики необхідно надавати пріоритетного значення у процесі фахової підготовки сучасних вищих навчальних закладів; – концепція формування професійної компетентності майбутніх учителів музики у процесі фахової освіти має базуватись на особистісно орієнтованому, компетентністному, акмеологічному, системно-діяльністному та інтерактивному підходах;

Продовження таблиці

1	2	3
		<p>– для успішного формування професійної компетентності майбутніх учителів музики дуже важлива скоординована робота всіх учасників навчально-виховного процесу (професорсько-викладацького складу вищих навчальних закладів, адміністрації);</p> <p>– запровадження компетентнісного підходу в навчально-виховний процес ВНЗ, спрямованого на гуманізацію освіти, створення атмосфери творчої співпраці, позитивного мотиваційного фону навчально-виховної діяльності та відповідного соціально-гуманітарного мікросередовища, яке буде сприяти формуванню професійної компетентності майбутніх вчителів музики;</p> <p>– формування професійної компетентності майбутніх учителів музики має здійснюватись на всіх етапах професійної підготовки, бути безперервним, постійним і проводитися системно, для чого необхідно посилити міждисциплінарні зв'язки та практичну орієнтованість фахових дисциплін, особливо професійно орієнтованих, та зміцнити зв'язок між теоретичним навчанням і практичною професійною діяльністю;</p> <p>– запровадження постійно діючого моніторингу сформованості професійної компетентності майбутніх учителів музики</p>

Проаналізовані сутнісні характеристики сучасного стану розвитку теорії адаптивного управління в освітніх системах дають підставу зробити такі висновки:

- адаптивне управління здебільшого використовують у системі загальноосвітньої школи; при цьому сьогодні немає однастайності щодо методологічних засад адаптивного управління якістю музичної освіти в педагогічному ВНЗ;
- адаптивне управління якістю музичної освіти в педагогічному ВНЗ ми визначаємо як цілеспрямоване, системне управління, що узгоджує процеси управління й самоуправління, сприяє саморозвитку та самореалізації адміністрації, педагогічного й студентського колективів, ґрунтується на відкритій взаємодії учасників управлінського процесу і спрямоване на постійне вдосконалення якості музичної освіти в педагогічному ВНЗ;
- технології адаптивного управління є недостатніми, тому що не розроблена процесуальна частина узгодження цілей, тобто процес спрямованої самоорганізації не має механізму узгодження реалістичних цілей для досягнення спільно визначених завдань;
- недостатньо вивчено шляхи самоорганізації й саморегулювання в процесі розвитку учасників навчально-виховного процесу у педагогічному ВНЗ;
- недостатньо проаналізовано фактори, що створюють нестабільні умови функціонування системи вищої освіти та формування в науково-педагогічних працівників умінь приймати адекватні рішення в ситуації невизначеності;
- не визначено особливості адаптивного управління професійним розвитком педагогічних працівників ВНЗ та критерії оцінювання рівня їх розвитку.

Висновки. Аналіз педагогічних досліджень і практики управління якістю освіти у педагогічному ВНЗ свідчить, що здійснені спроби сформулювати оптимальні принципи, розробити технології, механізми управління системою якості освіти у ВНЗ мають позитивні й негативні прояви. Найбільш типовими характеристиками позитивних змін є: модернізація змісту організаційної структури органів управління освітою з урахуванням конкретних умов, цілей, завдань, тенденцій розвитку сучасної освіти; зміна стилю керівництва, моделей взаємодії; оволодіння новими методами управління; створення та реорганізація центрів, відділів та інших структур, які забезпечують органи управління освітою необхідною інформацією для ухвалення адекватних управлінських рішень і реорганізації функцій управління на науковій основі.

Разом з тим аналіз теорії та практики управління якістю освіти у педагогічному ВНЗ показує, що діючим управлінським системам властиві й певні недоліки: недостатньо оперативно визначаються цілі управління; плани роботи не повною мірою відповідають реальним ресурсам: матеріальним, людським; не здійснюється достатній прогноз майбутніх освітніх потреб і послуг; відсутні оптимальні структури управління під час реалізації проектів, програм, які вимагають спільних зусиль різних фахівців і організацій.

Загалом проблема управління вищою освітою є актуальною, особливо коли йдеться про управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ.

Вдосконаленню управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ, на нашу думку, буде сприяти змішана структура управління, яка передбачає поєднання таких передумов, як: забезпечення ефективної діяльності ВНЗ за допомогою альтернативних форм освіти на засадах виконання відповідальними фахівцями всього комплексу управлінських функцій, що гарантує цілісність процесу управління при одноосібній відповідальності (традиційний варіант) та реалізації окремих, пріоритетних функцій керівництва освітою, що вносить в освітню систему чіткість, новизну, полегшує взаємозамінність фахівців (функціональний варіант). Це сприяє розвитку освітніх систем з урахуванням суспільних трансформацій, переходу до ринкових відносин.

Аналіз проблеми управління якістю освіти у ВНЗ дав змогу визначити основні закономірності адаптивного управління якістю музичної освіти у вищому педагогічному навчальному закладі:

1) управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ ефективно, якщо впроваджено систему менеджменту якості, яка відповідає вимогам та критеріям міжнародного стандарту ISO 9000. Це передбачає наявність чітких перспектив розвитку ВНЗ, обґрунтованість місії стратегічного плану, поточних планів роботи; конкретність прийнятих рішень, їх зв'язок зі стратегією розвитку навчального закладу, наявність чіткої системи забезпечення виконання управлінських рішень;

2) діяльність ВНЗ буде ефективною за умови цілеспрямованого управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ;

3) управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ ефективно, якщо спирається на основні положення стратегічного управління й відповідає місії та завданням університету;

4) управління ефективно, якщо здійснюється з опорою на самоуправління (спрямованого самовпливу) і якщо стратегія управління якістю музичної освіти в педагогічному ВНЗ включає такі основні етапи: планування, аналіз, вибір цілей управління якістю музичної освіти в педагогічному ВНЗ, визначення стратегії управління якістю музичної освіти в педагогічному ВНЗ, створення умов для

реалізації стратегії, реалізація стратегії управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ, контролювання та оцінювання реалізації стратегії;

5) адаптивне управління ефективно, якщо здійснюється на основі, насамперед, комплексного підходу, підґрунтям якого є стратегічний, особистісно орієнтований, проблемно орієнтований та системний підходи;

6) ефективність управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ тим вища, чим повніше у змісті освіти висвітлені особливості окремих видів професійної діяльності (залучення роботодавців до розробки навчальних планів, програм, організації практик, оцінювання ефективності освіти);

7) ефективність управлінської діяльності тим вища, чим вищий рівень професіоналізму особистості та діяльності керівників навчальних закладів;

8) управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ ефективно, якщо на основі його системного аналізу приймаються відповідні управлінські рішення;

9) управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ ефективно, якщо запроваджено систему постійно діючого моніторингу;

10) управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ тим вища, чим вищий рівень організаційно-управлінського забезпечення якості результату освітнього процесу у педагогічному ВНЗ.

Виявлені закономірності дали змогу визначити принципи ефективного управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ: принципи менеджменту якості освіти (орієнтація на споживача, роль керівництва в системі управління якістю, постійне вдосконалення тощо); принцип постійного підвищення компетентності; принцип спрямованої самоорганізації; принцип кооперації; принцип системності; принцип взаємозв'язку функцій управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ та цілей університету; принцип оптимального внутрішнього різноманіття системи; принцип соціальної детермінації й аналітичного прогнозування; принцип інформаційної достатності та оперативного регулювання; принципи фінансово-економічної раціональності, правової пріоритетності й законності; принцип єдності єдиноначальства й колегіальності в управлінні, раціонального поєднання прав, обов'язків і відповідальності, наступності в управлінні, наукової компетентності, гуманізації, професійної компетентності, успішної управлінської діяльності; принципи єдності цілей, взаємодоповнюваності, цілеспрямованості й критеріальності, підпорядкованості цілей у їх ієрархії, систематичності оцінювання та встановлення багатоканального зворотного зв'язку.

Список використаної літератури

1. Про освіту : Закон України // Інформаційний збірник. – Київ, 1996.
2. Освіта (Україна XXI ст.) : державна національна програма. – Київ, 1994.
3. Концепція безперервної системи національного виховання. – Київ : Освіта, 1994.
4. Аматыєва О. П. Розвиток творчих здібностей дошкільників у театральній ігровій діяльності / О. П. Аматыєва // Педагогіка і психологія. – 1997. – № 1.
5. Амонашвили Ш. А. Педагогическая симфония : в 3 ч. / Ш. А. Амонашвили. – Екатеринбург, 1993. – 320 с.
6. Барбина Е. С. Педагогическое мастерство – искусство и наука быть человеком / Е. С. Барбина. – Киев, 1995. – 105 с.
7. Барбина Е. С. Теоретико-методологические основы профессиональной подготовки будущих учителей : науч.-метод. пособ. / Е. С. Барбина. – Херсон, 2001. – 70 с.
8. Булатова О. Общность и различие актерско-режиссерской и педагогической деятельности / О. Булатова // Искусство и образование. – 2004. – № 1. – С. 45–53.

Стаття надійшла до редакції 02.09.2014.

Ульянова В. С. Теоретические основы адаптивного управления качеством музыкального образования в педагогическом высшем учебном заведении

В статье анализируются теоретические основы адаптивного управления качеством музыкального образования в педагогическом высшем учебном заведении. Установлено, что качественные подходы к профессиональному росту будущих учителей музыки рассматриваются в философских и психолого-педагогических исследованиях как ключевые принципы музыкально-образовательных реформ в составляющих высшего образования.

Ключевые слова: теоретические основы, адаптивное управление, качество, музыкальное образование, педагогический вуз.

Ulyanova V. Theoretical Foundations of Adaptive Control of the Quality of Music Education in Pedagogical Higher Educational Institution

Investigating the quality management is among the most urgent problems of modern education theory. Its relevance is due to practical needs, especially the needs of a sharp increase of the educational potential of the nation, ensuring the competitiveness of schools and universities in the labor market both within the country and internationally.

Immediate task is to address the challenges of modernization management of educational institutions, which actually started to be developed by researchers and educational authorities in Ukraine only in the last decade. Poetapne vxodzhennya Ukrayiny till the cvitovoho ppostopu, innovatsiyini ta modepnizatsiyini ppostsecy in ocviti found nayavnicit icototnyx cupepechnoctey between potpebamy chacu ta pealnym ctanom uppavlinnya yakictyu ocvitnoho ppostsecu in navchalnyx zakladax. J. Yaxnin zaznachaye chto cfepa uppavlinnya ocvitoyu, zokpema yakictyu ocvitnoho ppostsecu universities ctala ppedmetom naukovoho doclidzhennya popivnyano nedavno. Nad ppoblemoyu pidvyschennya yakosti ocvitnoho ppostsecu ppatsyuyut Patriotic i zapubizhni naukovtsi Alfimov B., G. Aptyux, T. Boholyub, L. Danylenko, G. Dmytpenko, L. Kapamushka, V. Kryzhko, N. Kolomynckyy, V. Luhovyy, E. Pavlyutenkov. Ppote nA cohodni this ppoblems potpebuye podalshoho analizu, ocoblyvo koly ydetcya ppo uppavlinnya quality of music education in the pedagogical university.

According to the National Doctrine of Education Development main task of public education policies Ukraine – constant improvement of its quality in accordance with democratic values, market economy principles and modern science and technology (Decree of the President of Ukraine on the National Doctrine of Education Development on April 17, 2002 № 347 / 2002).

Background quality of education is primarily concerned with Ukraine's accession to the Bologna process [May 19, 2005 Bergen (Norway)], which determines the quality of education as the basis for a European space provides structural reform of the education system, a change of programs and the necessary institutional reforms in schools.

Key words: theory, adaptive control, the quality of music education, Pedagogical University.